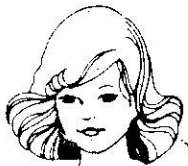

BÔNG CON QUA CÔ THÀNH QUANG TRI

Qua miền Ái Tử gió đưa,
Cát tung mù mịt, nắng trưa đốt người.
Bên sông nghe vắng tiếng cười
Em còn xoắn tóc đan mười ngón tay.
Nhớ xưa tà áo trắng bay.
Đôi bao dâu bê tra vay mây vùa.

Bông con qua Cô Thành xưa,
Hoang vu cây cộ, lệ mùa đổ giòng.
Viên gạch vỡ, đổ máu hồng...
Nền nhà năm cũ: mây vông rau lang
Hôn nghe trăm vạn ngón ngang
Mười phương trôi nổi, tác tan gia đình.

Sông Thạch Hãn đá phôi mình
Chân cầu nước chảy vô tình thời gian
Tân ngân suy tưởng miên man
Chợt nghe trong gió hôn oan khóc gào.
Đất đã tuổi thấm máu đào
Linh thiêng chiến sĩ, anh hào vô danh.

Dâm mưa dãi nắng Khe Sanh
Tù dày thân thể cỏ xanh bao mộ.
Nửa đời ngang dọc giang hồ
Tay buông cung kiếm tôi đồ vai mang
Đêm Lao Bao gió thổ than
Xót thường cô phụ đổ dang đời chờ?

Hiền Lương đã nói đôi bờ
Sâu thêm ngăn cách, hững hờ Bắc Nam
Đông Hà buốt giá sống lam
Thăm sâu mắt mẹ, con cam phận tù.
Non sông đến tôi mịt mù
Bao giờ mới hết cầm thù, thương nhau?

Qua làng gió đổ hoa cau
Tình xưa thức giấc cơn đau diu dằng
Tướng lai mù khoáng kinh hoàng
Biên khối khuất dẫu mây ngàn người đi.
Ngừng dẫu theo bóng chim đi
Xót thường sông núi sâu bi lệ giòng.

N.T.
Tặng AHCC T.Q.Lê tác gia bài thơ
"Nhớ về Quang Tri" trong LTCC số 31-32.

